

ת"פ 34324/01/20 - מדינת ישראל נגד אמיל פצ'ול

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 34324-01-20 מדינת ישראל נ' פצ'ול
בפני כבוד השופטת ענת חולתא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אמיל פצ'ול

הנאשמים

הכרעת דין

1. החלטתי לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום מחמת הספק. מדובר בספק שמקורו בחוסר יכולת לקבוע ממצאי עובדה ברורים בנוגע לנסיבות מעצרו של הנאשם והחיפוש שנערך עליו וכפועל יוצא מכך, משליך על קבילות התפוסים.

2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והחזקת סכין.

על פי כתב האישום, ביום 8.9.19 בסמוך לשעה 04:00 הנאשם לא נענה לקריאת השוטרים לעצור ורץ מהמקום ובכך הכשיל את השוטרים. בעת מעצרו נתפס אגרופן בכיסו הימני של הנאשם ועל גופו שכפ"ץ.

3. ביום 12.3.20 כפר הנאשם במיוחס לו. ב"כ הנאשם טען, כי במקרה זה לא התקיים יסוד סביר לחשד שהצדיק את העיכוב והחיפוש ועל כן הוא עותר לפסילת המוצג.

נטען, כי לדברי השוטר הוא ראה את הנאשם עם חולצה נפוחה מעט ומזיע ואין בכך כדי להצדיק את עיכובו במקום. התיק נותב לשמיעת ראיות בפניי.

היום העידו בפניי שלושת עדי התביעה. הנאשם בחר שלא להעיד ונשמעו סיכומי הצדדים.

4. העיד מפקד המשמרת רפ"ק **בוריס ברדין**. לאחר שחזרתי ובחנתי את עדותו אני מוצאת, כי עדותו איננה

רלוונטיות כלל לענייננו:

העד מסר, כי ביום האירוע נהג בניידת בילוש מסוג טויוטה קורולה לבנה, כשהוא לבוש מדים. העד ערך סיור שגרתי בשכונת מגדל, המועדת לעבירות רכוש. במהלך הסיור, הבחין בדמות חשודה מכופפת סמוך לשיחים. כשהדמות הבחינה בו ברח מהמקום. העד ביצע סריקה ולא איתר את הדמות.

העד דיווח על כך לניידות לצורך ביצוע סריקות באזור. בהמשך התקבל דיווח מאחת הניידות שזיהתה בריחה רגלית של אנשים ובוצע מעצר של אחד המעורבים.

העד לא זיהה את הדמות המכופפת, גם לא פרטי לבוש שלה ולא מסר תיאור כלשהו לניידות. העד על פי דבריו הבחין בדמות אחת בלבד ועל פי עדותו, כמו גם על פי דו"ח הפעולה שלו **1/נ** הניידת הבחינה בשני אנשים שאחד מהם נתפס.

5. למעשה, אין בפניי כל ראיה לפיה הדמות המכופפת שנצפתה על ידי העד היא הנאשם או דמות הקשורה אל הנאשם או אל האירוע המתואר בכתב האישום. אינני רואה כל קשר ראייתי בין שני האירועים, פרט לעובדה הנראית מקרית, ששני האירועים התרחשו בזה אחר זה, במהלך אותו הלילה ושניהם התרחשו באותו איזור כללי, שהוא, כאמור, מועד לעבריינות ומצריך נוכחות משטרתית מוגברת.

6. העיד השוטר שעצר את הנאשם, מר **דוד פוקל**. העד תיאר את פנייתו של קצין המשמרת כעובדה שברקע. העד מסר, כי קצין המשמרת דיווח על **שתי** דמויות חשודות, ללא פרטי זיהוי נוספים. כאמור, לא יכולה להיות מחלוקת כי הקצין הבחין בדמות **אחת** והדבר רשום גם בדו"ח הפעולה שלו **1/נ**.

בהמשך, הבחין בדמות לבושה בגדי ספורט לבנים, הולכת במהירות לכיוון החנויות לכיוון צפון. לדברי העד "רציתי לגשת אליו ולבדוק בדיקה שגרית, הוא סימן לי עם היד 'מי אתה'. הוא המשיך ללכת לכיוון החנויות". העד הדגיש, כי בשלב זה הוא היה בתוך הניידת והקריאה לבחור הראשון נעשתה מתוך הניידת. לאחר מכן "השותף שלי התחיל להאט את הניידת **ואז הבחנתי בעוד אדם** שהוא לבש לפי הדוח שלי מכנס קצר שחור וחולצה אפורה" והלך לכיוון צפון. העד מסר, כי הבחין שהחולצה שלו היתה "מנופחת" וניגש אליו כדי לבדוק אותו "ואז שניהם התחילו לרוץ לכיוון צפון". לדבריו, צעק לעברם לעצור, ולאחר כ-300 מטר תפס את החשוד שלבש חולצה אפורה, אזק אותו ובחיפוש ראשוני הבחין בשכפץ מתחת לחולצה ובכיס ימין אגרופ.

העד מסר, כי בתחילה הבחין בדמות אחת ולאחר מכן הופיעה הדמות השנייה.

העד הדגיש, כי לא קמה עילה לעיכוב הדמות הראשונה ולא היתה כוונה לעכבו, אלא עצם נוכחותו והליכתו המהירה בשעת לילה מאוחרת הצדיקה פנייה אליו לבדיקה שגרית אך אותו אדם לא נענה, הניף מולו את ידו, והמשיך ללכת מהמקום.

בנוגע לחשוד השני (הנאשם) מסר, כי הבחין באגלי זיעה על פניו ובחולצה מנופחת. החשוד הלך מולו מדרום על הרחוב הראשי, חלף על פני הכיכר והגיע מולו. בשלב הגעת הבחור השני, הניידת היתה בנסיעה איטית עד לעצירתה בצד הכביש.

העד שרטט את הזירה נ/2.

7. יובהר כבר כעת, בבחינת עדותו של העד פוקל בפני עצמה לא הייתי סבורה כי קיים קושי כלשהו בתשתית הראייתית או המשפטית: אדם המתהלך בשכונה מועדת, אגלי זיעה על פניו בשעה 04:00 לפנות בוקר וחולצתו נפוחה - מעורר יסוד סביר לחשד המצדיק פנייה ועיכוב, ומחייב היענות לפניית שוטר. גם לולי מדובר היה ב"שכונה מועדת" וגם לולי מדובר היה בשעת מאוחרת מאד, עצם החולצה המנופחת יש בה כדי להצדיק פנייה של שוטר אל אותו חשוד.

במובן זה, טענתו **המשפטית** של ב"כ הנאשם בשלב המענה דינה היתה להידחות ולא היה מקום לפסילת ראיה או לזיכוי הנאשם.

במצב דברים זה, הימנעות הנאשם מלהעיד במשפטו אף היתה מהווה חיזוק לראיות המאשימה ולא הייתי נוטה לקבוע כי נותר ספק סביר במקרה זה.

8. אלא שבסופו של דבר אין בפניי מסכת ראייתית קוהרנטית ועדותו של השוטר איפרח איננה מתיישבת עם עדותו של השוטר פוקל במספר עניינים חשובים. בעדותו של השוטר איפרח, שותפו לצוות של השוטר פוקל, מתואר למעשה אירוע **אחר** וקיים קושי רב ליישב בין שני התיאורים.

חוסר היכולת ליישב בין התיאורים מותיר בסופו של דבר ספק סביר בנוגע להתרחשות באירוע זה, שאינו מאפשר לקבוע ממצא ברור לגבי התנהגות הנאשם עובר לפניית המשטרה אליו ולגבי נסיבות מעצרו.

מספק זה רשאי הנאשם ליהנות.

9. הדברים נכונים גם לאחר שלקחתי בחשבון את המשמעות הראייתית הנובעת מבחירתו של הנאשם שלא להעיד בפניי. אין בעובדה זו כדי לרפא את הקושי בראיות המאשימה.

לעניין זה השוו דבריו של כב' הש' הנדל בפרשת **ג'בר** (ע"פ 8328-17 **ג'בר ואח' נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, פסק דין מיום 28.7.19, בפסקה 25)):

"לא ניתן להשלים חסר ראייתי באמצעות הטלת נטל על הנאשם לעשות כן. שקריו או שתיקותיו יכולים להיזקק לחובתו, אך הדבר תלוי בטיב השקרים והשתיקות. הדבר נכון הן במקרים הנסמכים על ראיות ישירות והן באלו הנסמכים על ראיות נסיבתיות. הרשעת הנאשם איננה יכולה להיתלות רק על התנהלותו בחקירה ובעדות, אלא במשקל המצטבר שיש לייחס הן לעובדות שהוכחו והן

להתנהלות זו גם יחד...".

10. העד **יהושע איפרח** העיד גם הוא על קריאת הקצין ברדין כרקע לאירוע. לדברי העד, לא אותר חשוד באיזור שכונת מגדל ובהמשך, ברחוב אבן עזרא השייך גם הוא לאותה שכונה "ראינו את הבחור עם בגדים לבנים ספורטיביים".

יובהר כבר כעת, אין כל מחלוקת, כי הנאשם שבפני **אינו** הבחור עם הבגדים הלבנים, אלא מדובר בבחור **השני** שלבש חולצה אפורה.

בנוסף, אין מחלוקת אמיתית, כאמור, כי העד ברדין לא מסר פרטי זיהוי או פרטי לבוש של הדמות החשודה. לאור זאת, עדותו של העד בפני כי הדמות שנתבקשו לאתר על ידי הקצין ברדין היא הבחור הראשון שלבש בגדים לבנים - תמוהה ולא ברור על מה היא מבוססת. הדבר אינו מוסבר גם בדו"ח הפעולה של העד **נ/3**.

11. התמיהה העולה מעדותו של העד גוברת לאור המשך הדברים ולפיהם "ביקשנו ממנו [מהבחור הראשון עם הבגדים הלבנים, ע.ח.] לגשת אלינו, הוא התחיל לברוח, השוטר דוד פוקל פרק והתחיל לרוץ אחריו, אני הייתי עם הניידת, מצאנו אותו עם אגרופן ושכפץ עליו, ואזקנו אותו לניידת".

בהמשך העד הבהיר שהקריאה אל החשוד נעשתה מתוך הניידת שייגש אליהם, ובתגובה החשוד התחיל לרוץ. העד הדגיש, שהשוטר דוד "פרק מהרכב וביצע את המרדף" והוא עצמו "ביצע פרסה כדי לתגבר אותו".

אין מחלוקת אמיתית, כאמור, שמי שנעצר אינו הבחור הראשון עם הבגדים הלבנים, אלא הבחור השני עם החולצה האפורה. מי שנעצר בפועל, אינו מוזכר כלל על פי תיאורו בדו"ח של השוטר איפרח. אין מנוס מהמסקנה, כי בדו"ח הפעולה של העד **נ/3** נפלה לפחות טעות אחת, וזאת גם על פי תיזת המאשימה: תיאור החשוד על פי בגדיו הלבנים, בצירוף פרטיו האישיים של הנאשם שבפני אינם מתיישבים זה עם זה. הפער ברור ונגלה לעין ובוודאי עמד לנגד עיני המאשימה. אין בפני ראייה מיישבת את הסתירה העולה מתוך הדו"ח עצמו, גם על פי תיזת המאשימה.

12. יצוין עוד, כי התיאור העולה מהעדות אכן מתיישב גם עם עדותו של השוטר פוקל בכל הנוגע לבחור **הראשון** עם הבגדים הלבנים **ולא** בכל הנוגע לבחור השני עם החולצה האפורה - הנאשם:

כאמור לעיל, על פי עדות השוטר פוקל ובעיקר על פי השרטוט **נ/2** הבחור הראשון הלך לכיוון צפון בצדו השני של הכביש, מעבר לאי התנועה שברחוב אבן עזרא כשהניידת פונה לכיוון דרום. לאור זאת, אכן נדרשה הניידת לבצע פניית פרסה כדי לסייע במרדף אחריו, על מנת להביא את הניידת לצד השני של הכביש, בנסיעה לכיוון צפון.

13. אלא שהשוטר פוקל העיד במפורש, שתגובת הבחור **הראשון** בפניית השוטרים אליו היתה הנפת יד ("תשחרר") והוא המשיך ללכת. העד פוקל לא מסר כלל, שעד זה התחיל לברוח, ודאי שלא מיד עם הפניה אליו.

העד גם לא מסר ש"פרק" מהניידת לצורך מרדף אחרי הבחור הראשון, אלא תיאר עצירה איטית בצד הכביש, ולאחר מכן תיאר את המפגש עם הבחור **השני** שהוא זה שהחל בברחה כאשר העד ניגש אליו רגלית.

המדובר באי התאמה בין שתי העדויות שאין לה הסבר בראיות שבפניי. יובהר, עצם הטענה שהעד פוקל היה קרוב יותר אל הנאשם כיוון שהוא זה שביצע את המעצר, בעוד שהשוטר איפרח בתוך הניידת, לא יכולה לתת מענה מספק לפערים המתוארים.

מה גם, שעל פי השירטוט **נ/2** הבחור הראשון, שהלך, כאמור, בצדו השני של הכביש מעבר לאי התנועה, היה קרוב יותר בשלב זה לנהג **איפרח** דווקא, על פי הכיוון המתואר של הניידת.

14. הפער גובר גם מקריאת המשך העדות: כאמור, לדברי השוטר פוקל, לאחר שהניידת נעצרה בצד הכביש, הוא הבחין בבחור **השני** לבוש חולצה אפורה, הולך לכיוונו, כשחולצתו נפוחה. מדובר בחשוד **השני** שהלך בצד של הכביש שבו חנתה הניידת שהוא **הצד הנגדי** מהמקום בו תיאר את מיקומו של הבחור הראשון (ראו גם בשירטוט **נ/2**). מדובר בצד הכביש שלא הצריך ביצוע פניית פרסה, שכן מדובר לכאורה באותו צד של הכביש.

מיקומם השונה של שני הבחורים - משני צדי הכביש הראשי כשאי תנועה מפריד ביניהם - אינו מאפשר ליישב בין התיאורים או לקבל את הטענה, שהשוטר **איפרח** התבלבל בין השניים, וכי אין מדובר בפער מהותי.

15. חלק זה של האירוע, לרבות עצם קיומו של הבחור השני, על פרטי הלבוש השונים שלו ועל הסימנים המחשידים שאותרו על ידי השוטר פוקל, **נעלם לחלוטין** מדו"ח הפעולה ומעדותו של העד איפרח. מבחינתו של העד **איפרח** הבחור השני לא היה קיים באירוע ולא בוצע אחריו מרדף, אלא אחרי הבחור הראשון, שפרט לברירתו עם הפנייה אליו (בשונה, כאמור, מעדותו של השוטר פוקל), לא עורר כל חשד אובייקטיבי נוסף.

יצוין, כי גם כשהעד מסר במסגרת חקירתו הנגדית על סימנים "מחשידים" שלא הופיעו בדו"ח הפעולה (ומשום מה העד לא סבר שמחובתו לתעד בדו"ח הפעולה קיומם של סימנים מחשידים), הוא תיאר התנהגות של החשוד ש"כל הזמן הסתכל אחורה וחיפש משהו מאחורה", דבר שלא נמסר כלל על ידי השוטר פוקל אלא סימנים מחשידים אחרים. הדבר מגביר את הפער ולא מצמצם אותו.

העד גם הבהיר בהמשך, שלו היה מדובר בחשוד מזיע ושחולצתו נפוחה, היה מציין זאת בדו"ח הפעולה שלו. לשאלת ב"כ הנאשם מדוע אם כן לא ציין פרטים אלה בדו"ח הפעולה שלו, העד אף הדגיש: "זה לא היה קשור לדו"ח שלנו".

16. חשוב מאד להבהיר לסיום: ייתכן שקיימת דרך **כלשהי** להסביר או להבהיר את הפערים בין עדויות השוטרים, אך דרך זו צריכה להיות מובאת בפני בית המשפט בראיות קבילות. בנוסף, עצם קיומו של תסריט מרשיע אפשרי, אין די בו. השאלה היא האם קיים תסריט מזכה אפשרי (ובמילה "אפשרי" כוונתי לאפשרות **סבירה**). התשובה לשאלה זו במקרה שבפניי היא בבירור בחיוב ומכאן הזיכוי מחמת הספק.

בניתוח שהובא לעיל אין כדי להסיק כל מסקנה בדבר מהימנות השוטרים ואינני קובעת כי אינני מאמינה לאיזה מבין השוטרים. לא נדרשת קביעה בדבר חוסר מהימנות השוטרים על מנת לקבוע קיומו של ספק סביר כאשר לא ניתן ליישב באופן המוביל למסקנה אחת חד משמעית בין מכלול הראיות.

בסופו של יום, לא ניתן לבסס על עדויות שני השוטרים **ממצאים חד משמעיים** לגבי ההתרחשות עובר למעצר הנאשם ועובדה זו יוצרת ספק סביר.

אין במסקנתי גם כדי לקבוע קביעה פוזיטיבית כלשהי כי התנהגות הנאשם במקרה זה היתה תקינה, או שהיא במפגיע **לא** הצדיקה את עיכובו ובהמשך את מעצרו, ואין לקרוא בפסק הדין מעבר למה שיש בו: שנותרה אי בהירות ראייתית שהנאשם זכאי ליהנות ממנה.

17. לאור כל האמור לעיל אני מורה על זיכוי הנאשם מחמת הספק. הזיכוי נובע מהעובדה, שנותר ספק סביר אותו יש לזקוף לזכות הנאשם בנוגע לנסיבות שקדמו למעצרו ולתקינות החיפוש המשליך על ההחלטה בדבר קבילות התפוסים.

18. מורה על השמדת התפוסים - אגרוףן ושכפ"ץ, בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

ניתנה היום, ט"ז סיוון תש"פ, 08 יוני 2020, במעמד הצדדים